

[Malchau.]

nisme, der prægede den jyske beværter, som, da han udskiftede to servitricer med to andre, motiverede dette med, at han ikke kunne være tjent med at have sådan et par sødmælkskalve gående — en karakteristik, som sigtede mod deres uvilje til at drikke med, når lejlighed var der.“

Senere i artiklen hedder det:

„Ejheller hørte vi noget til den nuværende landstingsformand, da hun såvel som rigsdagens øvrige medlemmer fik den af forbundet i 1941 til regering og rigsdag fremsendte anmodning om at medvirke til at sætte en stopper for de misbrug, som servitricer i stort antal er genstand for, derved at nogle må skatte til samvittighedsløse arbejdsgivere eller se sig berøvet store dele af den indtægt, der som pensionsafgifter indkasseres på deres vegne af virksomhederne. Denne trafik, der løber op i hundredtusinder af kroner, er måske ikke så let at standse, som det er let at sætte rigsdagen i sving med et pjattet og overflødigt forslag som det foreliggende, men skal der være mening i at yde kvinder beskyttelse indenfor dette fag, må der begyndes dér, hvor de samvittighedsløst udnyttes på deres fortjeneste.“

Videre hedder det:

„Når så store dele af kvinderne er i stand til at hævde sig på den allerbedste måde uden at lade sig påvirke hverken af milieu eller omgivelser, må årsagen klart søges deri, at de netop er tilgæet på et tidspunkt, hvor et modent overlæg har muliggjort det at skelne fornuftigt mellem det gode og dårlige i forholdene og således har kunnet sikre sig imod fristelser eller anden påvirkning, hvorimod det er højst tvivlsomt, hvorledes de purunge kvinder vil udvikle sig ved at begynde tidligst muligt.“

Efter at have omtalt, hvorledes det efter forslaget skal være, således at politiet skal godkende de virksomheder, der indgår på et sådant læreforhold, fortsættes der:

„Det vil derfor nok komme som en overraskelse for det selvbestaltede organ til anbringelse af unge piger til servering i forretninger, som er godkendt af politiet, at den kontraktgodkendende myndighed i samarbejde med det faglige udvalg, som dette er udgået af lærlingeloven, som hidtil vil lade godkendelse af kontrakter alene være bestemt af forretningernes egnethed for at yde en forsvarlig faglig uddannelse og ikke vil lade sin godkendelse

være bestemt af et politimæssigt skøn over forretningernes karakter iøvrigt.“

Artiklen slutter således:

„Det vil således — om rigsdagen skulle vise sig at være villig til at låne øre til den foreslåede upåkrævede ændring i loven — igen vise sig, at det er udenfor kvindesagsforeningerne, at de interesser varetages, som består i at skåne den kvindelige ungdom for en påvirkning, som det er tidsnok at udsætte den for, når den når til skelsår og alder og selv er i stand til at skønne over forholdene.“

Jeg skal i og for sig ikke knytte nogen kommentar til denne artikel og det, den indeholder. Jeg synes, den taler for sig selv; men jeg kan i hvert fald personlig og mit parti med mig understrege alt det, der er sagt, og jeg vil også gerne, som ordføreren for udvalget gjorde det, henlede opmærksomheden på de udtalelser, der er fremsat overfor udvalget fra Danmarks kristelige Ædruelighedsforbund og Danske Kvinders Ædruelighedsråd, der også går imod de foreslåede ændringer i beværterloven. At alkoholkommissionen, bortset fra et mindretal i kommissionen, har kunnet tiltræde lovforslaget, forbavser i hvert tilfælde ikke mig, når man som jeg kender alkoholkommissionens sammensætning.

Skulle jeg kunne ønske noget i forbindelse med det foreliggende lovforslag, skulle det være, at man var gået et skridt videre og havde medtaget unge mænd under lovens hidtidige bestemmelser, således at heller ikke unge mænd under 18 år kunne beskæftiges på steder, hvor der udskænkes stærke drikke.

Jeg beklager overordentlig meget, at tilsyneladende så mange medlemmer af det høje ting går med til det foreliggende lovforslag. Det rører hos de pågældende en forbavsende ringe forståelse for det, det her drejer sig om, og jeg vil anbefale, at man ved tredje behandling stemmer imod lovforslaget.

Oluf Johansen: Som tilhørende mindretallet, der ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse, vil jeg gerne fremsætte et par bemærkninger.

Jeg vil først fastslå, at beværterloven af 1939 blev vedtaget enstemmigt både i folketinget og i landstinget, altså indeholdende den uhyggelige og umenneskelige pariakasteparagraf om de 16—18-årige unge piger, og ingen medlemmer af rigsdagens to ting havde dengang så rige evner og så stor kvin-